

3 Nieuwe CAO
Meer loon, minder werkdruk

11 Afval
Een duurzame UM is nog ver weg

6 Diner
Rowing students compete for the women's panties

7 Marble
Doing research as a bachelor: only for excellent students?

observant | 28

www.observantonline.nl

Onafhankelijk weekblad van de Universiteit Maastricht | Redactieadres: Postbus 616 6200 MD Maastricht | Jaargang 37 | 6 april 2017

Dubbel Fout, de (PhD-) studentenband van FHML staat in de finale van de Clash of the Coverbands in Paradiso, zie pagina 8-9 Foto: Joey Roberts

nl

Nieuw loopbaanbeleid wp: transparant en vrouwvriendelijk

Er komt een UM-breed tenure track beleid dat wetenschappers een redelijke kans moet bieden om promotie te maken en een vaste baan te krijgen, mits aan bepaalde welomschreven voorwaarden voldaan is. Vrouwen worden extra aangemoedigd.

Anderhalf jaar na de eerste aankondiging dat het personeelsbeleid voor de wetenschappelijke staf op de schop zou gaan, en na herhaalde bezwingingen van de in september aangetreden rector Rianne Letschert dat er te veel tijdelijke banen zijn en dat de doorstroming van vrouwen naar hogere posities extra aandacht behoeft, ligt er nu dus een beleidsnota die precies op die punten ingaat.

Het leverde haar gisteren (woensdag) de complimenten op van het Lokaal Overleg, het orgaan waarin de vakbonden met het college van bestuur onderhandelen. Niet dat er geen kritiek was, maar die betrof veeleer de precieze uitwerking dan de grote lijnen. De universiteitsraad krijgt volgende week nog de kans zich erover uit te spreken; ook dat kan nog tot wijzigingen leiden.

Tenure track (TT) staat voor een loopbaanbeleid waarin wetenschappers kunnen doorstro-

men naar een hogere vaste (tenure) positie. Her en der binnen de UM gebeurde daar wel iets aan, maar van een uniform en transparant beleid was geen sprake, zegt Letschert.

De regeling voorziet in een periode van vijf jaar waarin de kandidaat naar de eisen van de hogere positie toegroeit. Van begin af aan moet duidelijk zijn aan welke eisen voldaan moet worden; de nota spreekt van "concrete, eenduidige en haalbare" criteria. Dat zou dus een einde moeten maken aan willekeur in het benoemingsbeleid. Faculteiten stellen ieder een eigen TT-commissie in die de doorslag gaat geven bij de vraag of een kandidaat inderdaad aan de eisen heeft voldaan en dus benoemd wordt of weg moet.

Opvallend element in de nota is de grote nadruk die op diversiteit en met name op de vertegenwoordiging van vrouwen is gelegd. Zo moet de facultaire commissie minimaal voor 30 procent uit vrouwen bestaan. Verder dient de tekst van de wervingsadvertenties (in- en extern) "in lijn met het diversiteitsbeleid van de UM" te zijn, en "streven" faculteiten er naar om ten minste de helft van de TT-vacatures met vrouwen op te vullen. Een hard quotum wordt niet vastgelegd, maar de

Lees verder op pagina 3

eng

ICIS and UNU Merit want interfaculty graduate school From 'very good' to 'world-leading'

The Maastricht institutes ICIS and UNU Merit received much praise after a joint VSNU research audit. In the area of 'relevance to society', they are 'world-leading'. There are weak points too, such as the small number of research grants and the complicated organisational structure.

Because ICIS (International Centre for Integrated assessment and Sustainable development) is too small for its own audit and many research themes are similar to those of UNU Merit, it was decided to examine the two institutes together. The Dutch-German committee of four professors zoomed in on the period 2010-2015.

The two institutes cover the broad field of 'human development and sustainability' in their research, with themes such as governance, innovation and technological change, migration and sustainable development. According to the committee, the quality is 'very good'. In the five concerned, the number of publications per year has risen from 59 to 100. In some domains, including 'innovation economics' and 'technology and industrial dynamics', the institutes measure up well with the London School of Economics or Harvard University.

For 'relevance to society', ICIS and UNU Merit received the highest score: 'world-leading'. The reason was that in the 376 research projects in

the period examined, were wide-ranging and diverse in nature. They vary from a peace-building programme in Kyrgyzstan to an evaluation of the rescue operations of refugees in Afghanistan. It stems from the aspiration to improve the humanitarian situation in developing countries and to create a more sustainable world.

The PhD programmes of the institutes constitute a negative point. PhD students take too long to complete their research or drop out. Of those who started in 2008, one third stopped prematurely. In the UNU programme, especially for professionals, as much as three quarters did not make it to the finishing line. Another negative aspect is the fact that half of the revenues comes from contract research and only 1 to 6 per cent from NOW or EU research grants.

The two institutes intend to work more closely together in the future. They want to strengthen their position within the UM by setting up an interfaculty graduate school. A good idea, according to the committee, although this will not make the organisational structure any simpler. There will be two institutes that are connected to two universities (UM and UNU) and to two faculties (SBE and FHS). All of which have different policies, labour contracts, and flows of funding.

Maurice Timmermans

Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder

Noël van de Kerkhof (21, Someren-Heide) * In het dagelijks leven: derdejaars geneeskunde en voorzitter van de Maastrichtse Studenten Raad (MSR) * **Woonplaats:** Maastricht * **Burgerlijke staat:** ongehuwd

Foto: Loraine Bodewes

“Ik weet inmiddels dondersgoed dat er altijd wel iets op jezelf aan te merken is, maar het gaat erom of je tevreden bent met jezelf”

Saurus of Tragos? Misschien Saurus. Ik vind het knap als je naast je studie zoveel roeit. Het zijn leuke mensen, relaxter dan de verenigingsstudent die liever wil feesten en zichzelf vaak al heel wat vindt. Ik ben Kokolid om de doodsimpele reden dat mijn Inkomppa's bij Koko zaten. Ik wilde eigenlijk nergens bij gaan, vond het overdreven, onzin. Maar eenmaal in Maastricht dacht ik: *go with the flow*. Ik ben nu lid van het vrouwendispuut Dârfinkar. Waarom een *vrouwen-* en geen *damesdispuut*? Dat is geheim, daar kom je pas achter als je lid wordt.

Welk kunstwerk heeft jou het meest gevormd? [Denkt lang na] Moeilijke vraag. Ik heb gymnasium gedaan en dat was niet cool. Ik vond het ook nog eens leuk, dat was nog minder cool. Ik genoot van de klassieke talen, het puzzelen met zinnen en grammatica. Het heeft mijn doorzettingsvermogen versterkt: lukt het zo niet, dan probeer ik het via een andere weg. Bovendien vind ik veel verhalen uit de antieke oudheid, vooral die van Ovidius, intrigerend en mooi. Dat zoveel eeuwen later die boeken nog zeggenschap hebben, dat is gaaf. Ik hoef zelf niet beroemd te worden, maar ik zou graag iets voor de wereld en/of de wetenschap willen betekenen.

Het ergste ooit ... [Denkt na, twijfelt] Ik moet de klap nog krijgen, denk ik. Veel is vlekkeloos verlopen: de middelbare school, meteen ingeloot voor geneeskunde. [Na een tijdje] Ik ben een doorzetter en heb veel discipline, maar daar kun je ook in doorslaan. Dat gebeurde in de vijfde klas van het gymnasium. Ik ging afvallen, raakte in de ban van de kilo's. Ik ben eruit gekomen en heb veel steun van vriendinnen gehad. Een van hen zei ooit: je kunt deze boterham gerust eten, ik doe het ook en kom geen kilo aan. Het hielp me, daar ben ik heel dankbaar voor. Ik heb mezelf hierdoor beter leren kennen. Ik weet inmiddels dondersgoed dat er altijd wel iets op jezelf aan te merken is, perfect word je nooit,

maar het gaat erom of je tevreden bent met jezelf. Dat straalt je uit en geeft je de kans om meer te genieten van wat er is.

Wat vind je het moeilijkste aan de liefde? Jezelf bloot geven. Je ware 'ik' laten zien, dat maakt kwetsbaar. Ik heb ooit een jaar een vriendje gehad en heb daarvan geleerd dat het goed is om voor jezelf op te komen. Voor jezelf, maar ook voor de ander.

Bid je wel eens? Nee, ik ben echt niet gelovig. Ik heb wel de eerste communie en het vormsel gedaan, maar dat was meer omdat iedereen dat in ons katholieke dorp deed. Tijdens de lessen levensbeschouwing op de middelbare school ging ik over het geloof nadenken en kwam tot de conclusie dat het niets voor mij is. Ik heb het ook niet nodig, al zie ik dat het mensen veel vertrouwen en steun kan geven.

Aan welk voorwerp ben jij het meeste gehecht? Niet aan mijn telefoon en niet aan mijn laptop. Laatst was mijn laptop drie weken kapot, dat was de eerste dagen lastig, maar daarna ben ik in het UB-leven gestapt. In de bieb ben je productiever dan thuis. Iedereen studeert er hard en je voelt de sociale druk van de mensen om je heen. Zij kunnen op je scherm zien of je aan het Facebooken bent of aan het studeren. Echt gehecht ben ik aan mijn papieren agenda. Ik sleep hem overal mee naar toe.

Ik ga de politiek in. Ja, dat zie ik mezelf wel doen, niet de landelijke - dat is een beetje te ver van mijn bed -, maar de lokale politiek. Ik ben links en groen. Ik ben nu voorzitter van de Maastrichtse Studenten Raad. We zijn met zijn drieën en zitten in allerlei overleggen van de gemeente om de studentenstem te laten horen. Ik vind dat belangrijk en wilde graag iets buiten Koko doen.

Vaders- of moederskindje? Ik ben papa's kleine meisje. Als ik thuis kom is hij altijd heel blij om me weer te zien en vraagt hij of ik snel weer kom. Uiterlijk lijk ik op mijn moeder, innerlijk

ben ik een mengelmoes: het koppige heb ik van hen allebei, het zorgzame, het opgeruimde (letterlijk en figuurlijk), het joviale en sociale van mijn moeder.

Slechtste eigenschap? Ik ben een twijfelkont, als ik kleren ga kopen hang ik het truitje of rokje altijd weer terug en ga eerst een rondje lopen. In de mensa weet ik niet welk broodje ik moet kiezen, even naar de supermarkt zit er voor mij niet in, zoveel keuze. Maar over de grote zaken in het leven heb ik nooit getwijfeld. Ik weet al sinds mijn tiende dat ik arts wil worden.

Over vijf jaar ... ben ik klaar met mijn master en hopelijk bezig met mijn specialisatie. Ik vind nu neurologie leuk, maar tijdens de coschappen kom ik er wel achter wat bij me past. Ik denk niet dat ik in Limburg blijf, liever Brabant of de Randstad. Een leuke man zou mooi zijn, maar ik ga niets forceren, dat werkt toch niet. Ik heb dan nog geen kinderen, maar die wil ik wel: 2,5. [Lacht] Wij zijn thuis met zijn tweeën, mijn broer en ik. Heb je ruzie, dan kun je niet snel naar een ander toe. Ik heb opgepast in een gezin van vier, dat was te veel chaos, heb je zelf geen leven meer. En ik blijf werken, ik heb niet voor niets gestudeerd.

Een vriendin is ... iemand die loyaal, eerlijk en begripvol is. Ik heb vriendinnen in Someren-Heide, sommigen ken ik al mijn hele leven. We weten hoe we in elkaar zitten, ook al leiden we niet meer dezelfde levens. [Ze wijst op haar zilveren ketting] Die kreeg ik dit weekend van hen voor mijn 21ste. Daar ben ik heel blij mee. Mijn Maastrichtse vriendinnen zijn wel met dezelfde dingen bezig, we bouwen nu een band op waarvan ik hoop dat die voor de rest van ons leven is.

Guilty pleasure? Ik lik mijn bord graag af, net als mijn vader. Ik vind het zonde om de saus te laten liggen, die is juist zo lekker.

Nieuwe CAO: salaris omhoog, werkdruk omlaag

Het ging niet zonder slag of stoot, maar de vakbonden en universiteiten hebben toch een akkoord bereikt over een nieuwe cao. Een van de belangrijkste afspraken is dat de werkdruk wordt aangepakt. Aan de UM zijn er al miljoenen geïnvesteerd, maar volgens de universiteitsraad is daarmee de kous niet af.

De onderhandelingen zaten lange tijd muurvast. De universiteiten kwamen de vakbonden vorige zomer tegemoet met een kleine loonsverhoging, maar die vonden dat onvoldoende. Doe liever iets aan de hoge werkdruk, zeiden ze.

Begin dit jaar bleek uit onderzoek van de vakbond FNV dat 70 procent van de medewerkers de werkdruk te hoog vindt. Universiteitenvereniging VSNU erkende het probleem, maar zag niets in een 'one-size-fits-all'-benadering. Daarom gaat nu elke universiteit voor het eind van dit jaar een plan van aanpak schrijven.

De UM heeft sinds 2014 al miljoenen vrijgemaakt voor kwaliteitsverbetering van het onderwijs met speciale aandacht voor de werkdruk. Mede daardoor zijn er 130 arbeidsplaatsen bijgekomen. De universiteitsraad is echter niet onder de indruk en signaleert nog steeds een hoge werkdruk als gevolg van bijvoorbeeld onderwijsvernieuwingen. Daarom is sinds januari een taskforce in het leven geroepen, met daarin decanen, U-raadsleden en vertegenwoordigers van de faculteiten. Vóór de zomer volgen de bevindingen; op grond daarvan beslist de UM of er een nieuw plan komt.

Per 1 januari, met terugwerkende kracht dus, krijgen de universiteitsmedewerkers een structurele loonsverhoging van 1,4 procent. Die komt bovenop de loonsverhoging met 0,8 procent die de universiteiten sinds september 2016 uitbetalen. Ook gelden er nieuwe afspraken bij beëindiging van het dienstverband. De nieuwe Wet werk en zekerheid biedt ontslagen werknemers nog maar twee jaar WW. In de nieuwe cao is afgesproken dat de werkgevers de kosten van een derde WW-jaar betalen. Daarnaast gaan alle universiteiten hun werknemers bij het einde van hun dienstverband een ontslagvergoeding uitkeren.

Een andere afspraak is dat vrouwelijke promovendi na een zwangerschaps- en bevallingsverlof straks automatisch recht hebben op contractverlenging. De regeling geldt niet voor postdocs: die zijn al gepromoveerd en hebben een ander dienstverband.

De nieuwe cao zal een looptijd krijgen van 2 juli 2016 tot en met 30 juni 2017. Zo'n vijftigduizend medewerkers vallen onder de cao Universiteiten. De VSNU en de vakbonden moeten het akkoord nog ter goedkeuring aan hun leden voorleggen.

HOP/ Maurice Timmermans

De Maastrichtse universiteitsraad signaleert nog steeds hoge werkdruk Foto: Observant

Maastricht 6e beste jonge universiteit wereldwijd

De Universiteit Maastricht (UM) is twee plaatsen gezakt - van vier naar zes - in de THE Young University Rankings voor beste jonge universiteiten ter wereld. Hiermee staat de UM weer op dezelfde plaats als in 2015. Dit werd gisteren bekend gemaakt tijdens de THE Young Universities Summit in Brisbane, Australië. De Maastrichtse collegevoorzitter Martin Paul gaf daar een lezing. De daling van de UM heeft volgens Phil Baty, redacteur van de Times Higher Education rankings, alles te maken - "despite an improved overall score" - met de lagere "score for industry income".

De lijst van tweehonderd universiteiten die vijftig jaar of jonger zijn (tot 2016 bekend als de Times Higher Education 150 Under 50) wordt voor het derde jaar op een rij aangevoerd door de Zwitserse École Polytechnique Fédérale de Lausanne. Azië doet het goed en staat met vijf instellingen in de top tien. De ranglijst voor jonkies, die voor de zesde keer verschijnt, baseert zich op dezelfde prestatie-indicatoren in onder andere onderwijs, onderzoek en internationalisering als het vlaggenschip THE World University Rankings. Op een punt na: de reputatie krijgt wat minder gewicht.

RJ

Maximale uitloop traject vijf jaar

Vervolg van pagina 1

bedoelingen zijn duidelijk genoeg. Temeer omdat de benoemingsadviescommissie, dat is de commissie die per vacature kandidaten ter benoeming voordraagt, schriftelijk bij het faculteitsbestuur moet melden wat ze precies voor "inspanningen" heeft verricht om vrouwen binnen te halen.

Minstens even vrouwvriendelijk is het beleid om rekening te houden met "bijzondere omstandigheden", die wellicht verhinderen dat iemand binnen de vijf jaar klaar is voor de stap omhoog. De maximale uitloop bedraagt zelfs opnieuw vijf jaar: men mag dus tien jaar over het hele traject doen. Wie in deeltijd werkt - wel minimaal een 0,6 aanstelling - krijgt naar rato extra tijd. Ouderschap ("veel kandidaten zijn in een fase van hun leven dat ze kinderen krijgen. De UM wil hiermee rekening houden"), ziekte, mantelzorg; het kan allemaal reden zijn om verlenging aan te vragen.

Wammes Bos

'Gaat deze naar Maastricht?', vraagt de mevrouw die achter me de trap afloopt naar perron 3. Ik draai me om. Permanentje, snelle ademhaling en ogen die alle kanten op schieten. Ze heeft haast, vermoed ik.

'Ik denk het wel.'

'Ja, denk je het of weet je het zeker?', wil ze weten.

'Ik weet niets zeker, mevrouw,' antwoord ik. Ze draait om en loopt de trap weer op. 'Om de borden nog even te checken,' zegt ze.

Net als het permanentje wil ik graag 'zeker weten'. Dat geeft duidelijkheid en daardoor rust. M'n leven als wetenschappelijk onderzoeker gaf me dat lange tijd. Of beter gezegd, de statische toets die ik losliet op de door mij verzamelde data. Door de p-waarde of het significantieniveau wist ik hoe het zat. En of die nu groter of kleiner was dan .05, of mijn hypothese nu wel

Zeker weten

of niet verworpen kon worden, maakte, behalve voor de publicatie van het artikel dat zou volgen, niets uit. Ik tastte tenminste niet meer in het duister. Probleem A komt vaker voor bij volwassenen dan bij kinderen en in situatie X treedt fenomeen Y vaker op dan in situatie Z. Ik wist het. Totdat ik over onderzoeksresultaten las die haaks stonden op de mijne of in de praktijk de uitzondering op de regel tegenkwam. Dan was ik weer terug bij af. Welbeschouwd maakt het allemaal niet uit. Want ook al zouden ze zekerheid bieden, wat doen die bevindingen er toe? Wat ik namelijk eigenlijk zeker wil weten is of ik er volgend jaar nog ben, of er leven is na de dood, of ik de juiste keuzes maak en of de mensen die ik lief-

heb, mij ook liefhebben en of ze dat volgende maand nog steeds doen. Dat doet er voor mij toe. Als ik dat zeker zou weten, had ik pas echt rust. Of juist niet, afhankelijk van de uitkomst natuurlijk.

Geen enkel experiment en niet één statistische toets geeft me de antwoorden op deze kwesties. Ik weet dus niets zeker en kan me alleen maar proberen te verzoenen met het zo moeilijk te verdragen niet-weten. Berusten in de onzekerheid. Wat een opgave.

Net als de trein vertrekt van spoor 3 zie ik het permanentje weer de trap afrennen. Ze mist de trein. Dat weet ik dan wél zeker.

Ingrid Candé, universitair docent faculteit psychologie en neurowetenschappen

Deze column is geschreven op persoonlijke titel

Myth Busters

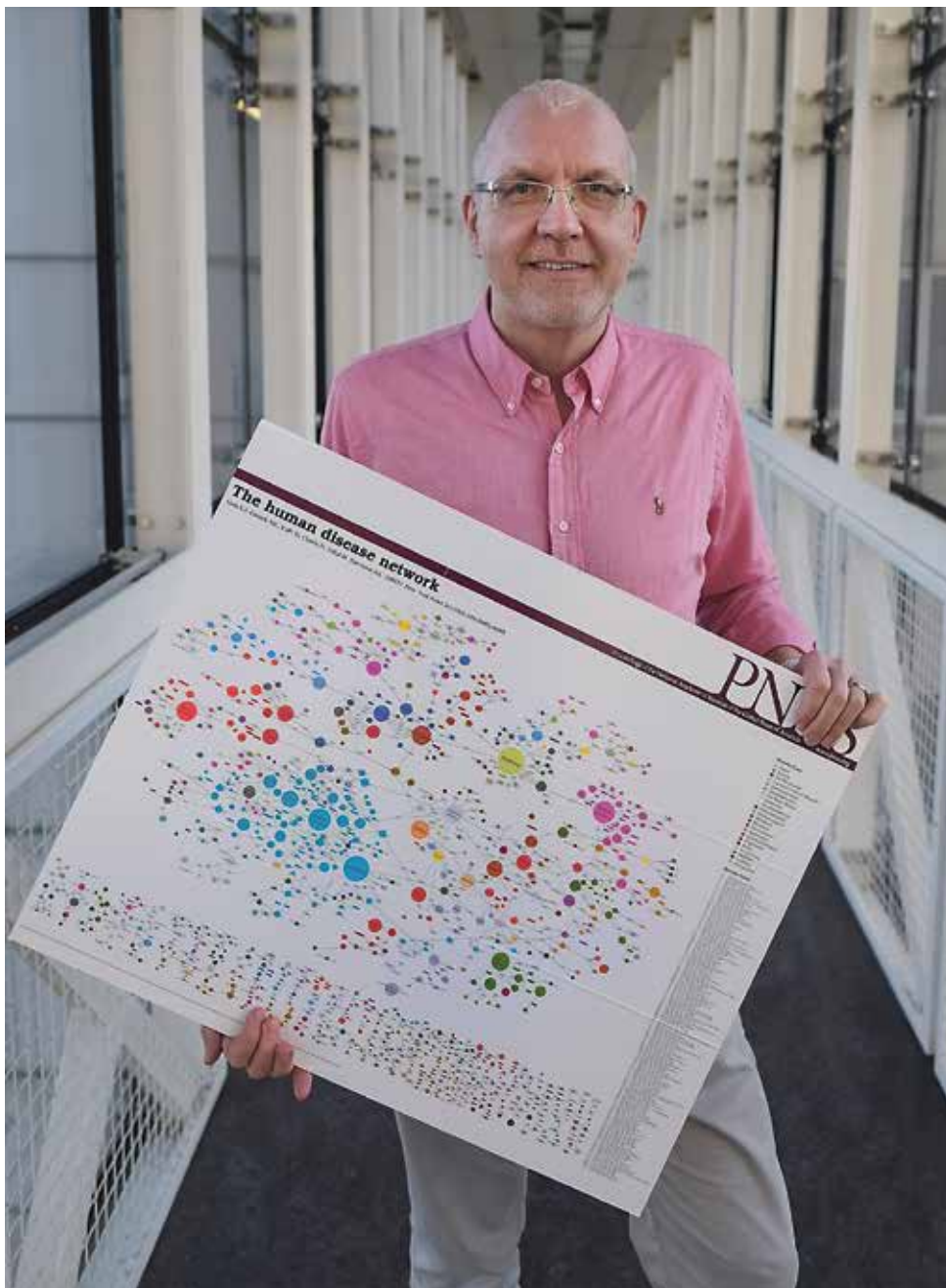
Myth: doctors can do a lot these days

Photo: Joey Roberts

“Classifying medicine according to organs, as we do now, is rather a 19th-century practice”

When Harald Schmidt was a student, many lecturers and students raved about the holistic approach in medicine. Schmidt did not want to have anything to do with that “woolly babble”. He felt that if someone had a heart problem, you should look at his or her heart, and not at the person as a whole. In the meantime, he has changed his mind. The latest molecular genetic insights actually support holism. Schmidt, professor of pharmacology, then rises and goes over to a poster in his study, which has the impressive title *The network of all human diseases*. He points at a dozen coloured dots, representing diseases with connecting lines between them. “The fact that all cancers have lot in common with each other and form a cluster, is not so strange, but look at this: Alzheimer, asthma, obesity, and diabetes are all connected on a molecular genetic level. This is also apparent in consultations: Alzheimer patients, relatively speaking, often also suffer from heart problems. Arthritis, Crohn’s disease and rheumatism often occur together. This is not a coincidence; indeed, these diseases most likely have a common source. Maybe these diseases are merely symptoms of one and the same disorder.” If this is true, then nothing is certain, says Schmidt. “At the moment, medicinal education and professions are classified by organ: heart

diseases, brain diseases, et cetera. In the light of the latest insights, this is rather a 19th-century practice. Diseases don’t appear to limit themselves to a particular organ. When I was a student, it was all about lung cancer, brain tumours, liver cancer. That is no longer the case, today it is about what is happening at the cell level in a particular patient, rather than where the tumour presents itself. It also means that we have to set up our hospitals differently. At the moment, Alzheimer patients suffering from asthma are sent from the neurologist to the lung specialist. That is far from useful.” These new insights are a real turning point for pharmacology: in about forty years’ time, all present medication will have been dumped, says Schmidt. “Which, in a sense, is not such a terrible loss, because a lot of medicines don’t do much more than treat symptoms. High blood pressure is my favourite example. We give patients a drug that widens the blood vessels,

and that at least prevents a heart attack or a stroke, but in 95 per cent of the cases we have absolutely no idea what the cause is. Compare it to a car in which something goes wrong with the petrol supply and it drives way to fast. The pharmacologists’ solution is to put a brick on the brake. It helps, but at the same time it is silly. By the way, I am not pointing a recriminative finger at anyone, but it is good to realise where we stand. There is little reason for self-satisfaction.” Pharmacologists work with NNT figures, where NNT stands for ‘numbers needed to treat’. It is a measure for the effectiveness of a medicine, says Schmidt. To illustrate: the medicine for high cholesterol has an NNT figure of 300. “In other words, 300 patients need to be treated with that medicine in order to prevent one death. So, 299 people don’t benefit from it at all.” The first examples of ‘repurposing’, as it is called, have been implemented. In this case, existing medication is being used for related diseases. Diabetes medication, for example, is currently being tested for heart diseases and antidepressants for obesity and fibromyalgia.

Maurice Timmermans

 Nederlandse versie op www.observantonline.nl

A Turkish Tragedy

Being born in Germany but raised in a pretty Turkish household I look at the approaching constitutional referendum with a feeling of alienation, while being touched on a very personal level. ‘Erdogan’s Turkey’ is the object of frequent and often justified critique. A strong, unnegotiable stance towards the Turkish President is justified in the name of liberal values, a concept so sexy around here that it is hard to understand why someone should be against it. But then why is it Erdogan, someone who does not stand for liberal values, and not the liberal democrats of Europe, who succeed in engaging Europe’s Turkish minorities, generations that were born here, as myself? Should having a diverse cultural, linguistic, maybe religious background, not be the epitome of the pluralism that is ingrained in liberal democracies? Politicians a la Merkel constantly fail to convince us that we can be part of their civic project and, consequently, do not need Erdogan’s authoritarianism as an alternative. Despite the decades that some Turkish families already live here, they are still longing for the patriarch sitting in Turkey, this loud, angry man that badmouths the same system they live in and profit from. Seems paradoxical but is it really? Identity is this funny concept that does things that seem illogical at first glance. To us, it was communicated that you must sacrifice one part of your identity to gain access to the exclusive [insert nationality] club. The result is something that feels wrong and unauthentic, and finally, hypocritical. When German Basic Law says that I have the freedom to live the way I wish to as long as I do not harm others – the promise of liberal democracy – than why do people bother so much over my fondly held Turkish heritage? ‘Mixed loyalties’ is a term that comes about when people in Germany argue against dual citizenship. Even as ‘purely’ German, I would never stand in front of a crowd and declare my loyalty to Germany, because the concept of loyalty contradicts my ideal of a critical citizen. You are loyal to kings, not to elected officials. Maybe loyal to values, but values have no borders. And still, the concept of ‘citizen’ seems to be still rooted too much in a rigid, ethnic category that has no room for the children of guest workers. The liberal promise is turned ad absurdum. So, when Erdogan shouts that this liberal promise is a lie, why should one or the other not believe him?

Asena Baykal,
student European Studies

Salaries up, workload down

It was not an easy task, but unions and universities have reached a new collective labour contract. One of the most important agreements is that the workload will be addressed. The UM has already invested millions, but the University Council thinks that this is not enough.

Negotiations were at a total deadlock for a long time. The universities reached out to the unions last summer by offering a small salary increase, but the unions felt it was not enough. They claimed that something should be done about the heavy workload.

At the beginning of this year, research by the FNV union showed that 70 per cent of employees felt that the workload was too heavy. The Association of Universities in the Netherlands, VSNU, acknowledged the problem, but was not optimistic about a 'one-size-fits-all' approach. That is why every university will now write its own plan to tackle the problem, to be completed before the end of this year.

Since 2014, the UM has already spent millions on the improvement of the quality of education, with special attention for the workload. Partly because of this, 130 jobs have been created. The University Council, however, is not impressed and still sees signs of a heavy workload, some of which is caused by education innovations. That is why a taskforce has been set up, with University Council members, deans and faculty representatives. Its findings will be published before the summer;

on basis of these findings, the UM will decide whether a new plan is required.

As of 1 January, so with retroactive effect, university employees will receive a salary increase of 1.4 per cent. This is on top of the salary increase of 0.8 per cent that the universities have been paying since September 2016.

New agreements also apply to the termination of employment. The new Work and Security Law offers dismissed employees only two years of unemployment benefits. The new collective labour agreement states that employers will pay a third year of unemployment benefits. In addition, all universities will grant their employees severance pay upon termination of their employment. Another agreement is that female PhD graduates will have an automatic right to an extension of their contract after pregnancy/maternity leave. The ruling does not apply to postdocs: they have already obtained their doctoral degree and have different terms of employment.

The new collective labour agreement will be valid from 2 July 2016 until 30 June 2017. Some fifty thousand employees are covered by the collective labour agreement for universities. VSNU and the unions still have to submit the agreement to their members for approval.

HOP/ Maurice Timmermans

Maastricht 6th-best young university worldwide

Maastricht University (UM) has dropped two places - from fourth to sixth - in the Young University Rankings for best young universities in the world. This has put the UM back in the same place as in 2015. The rankings were published yesterday during the Young Universities Summit in Brisbane, Australia. The Maastricht Executive President was to give a lecture there.

"The Netherlands has just one institution in the list of the world's best young universities but it is a leading performer; Maastricht University takes sixth place", says Phil Baty, the editor of the Times Higher Education rankings. "However, despite an improved overall score, the institution's score for industry income has declined since last year, resulting in it dropping from fourth place in the table." The list of two hundred universities not older than fifty years (until 2016, known as the *Times Higher Education 150 Under 50*) is headed by the Swiss École Polytechnique Fédérale de Lausanne for the third year in a row. Asia does very well, with five institutes in the top ten. The ranking for the youngsters, published for the sixth time, is based on the same performance indicators in areas such as education, research, and internationalisation as the flagship THE World University Rankings. Except for one point: reputation is a little less important. RJ

UM scientist has started petition to support CEU

On Tuesday 4 April, the Hungarian parliament adopted a bill that jeopardises the future of the well-known Central European University (CEU) in Budapest. Maastricht scientist Lutz Krebs has started a petition.

The bill by the Orbán government gained a majority in Parliament that is dominated by the governing party Fidesz. As a result, CEU, sponsored by American-Hungarian philanthropist George Soros, is one of the institutes that needs to meet stricter requirements.

Foreign universities must also have a campus in their 'home country'. For CEU, this means that they should open a campus in the state of New York. Moreover, a separate agreement on higher

education must be signed between Hungary and the federal government of the United States. Chances that the USA will co-operate, are small. Soros has never made a secret of his aversion to Donald Trump.

CEU has reacted militantly: rector Michael Ignatieff announced that they would take legal steps. According to him, the new bill is contrary to the Hungarian article of the constitution that protects the freedom of scientific research.

Lutz Krebs, political scientist and programme director at UNU Merit, has started a petition to support CEU. Last Monday, the day before the amendment had been adopted, the petition with over 30,000 signatures was delivered to, among others, Prime Minister Orbán.

Krebs has no Hungarian roots and no formal ties to CEU. He never studied or worked there. He thinks CEU is a "if not *the*" leading university in Central and Eastern Europe. "But more importantly, CEU is first and foremost a project about freedom. CEU was founded right after the end of the Cold War, and was specifically set up to be an independent university in a world region where education and science were often under direct control of the government, to stamp out any critical voices." The first reason for launching this petition was "because throughout Central and Eastern Europe, governments are clamping down on free, independent universities. While CEU is only the most recent and most high-profile

target, this is a bigger movement that will affect the quality of research and education." Secondly, he thinks, scholarship is all about "an unencumbered exchange of ideas. Every voice that is silenced, weakens the discussion as a whole." The petition is still open, it has already been signed by more than 45 thousand people at the moment (Wednesday, 5 April, 11:00). But does it still make sense now the amendment has been adopted? "I am certain that CEU will mount appeals and challenges to this law at national and international level. The petition can still be a supporting voice to their argument."

HOP/Wendy Degens

A chair to be cherished

That little old lamp that was once your grandmother's, that beautiful vase from the second-hand shop. Give them an extra clean, because **9 April is Cherish an Antique Day.**

For **Annemieke Klijn**, curator of the Art and Heritage committee, there is one piece of antique at Maastricht University that holds a special place in her heart: the small chair upon which Queen Juliana sat when she signed the university's foundation charter. Klijn came across it in the attic of Bouillonstraat 1-3, where the Faculty of Law is now housed.

"Initially we thought it was a fake. The paint was peeling and the material was ripped. When we had an expert take a look at it, it appeared to be a really old chair. It originates from the period 1804-1814, from the days of the First French empire, under Napoleon. That makes it extra special to me, because that is exactly the period I teach about." The chair is made in the Empire style, which was popular at the time. It has been restored since then. "With original materials. They even found the same material that was used

Illustration: Simone Golob

when it was made, except for the fact that the pattern is mirrored."

With that discovery, the value of the piece of furniture immediately increases. "That unfortunately means that you can no longer use it. It is now stored in the depot on Dub 30."

By the way, it is not entirely certain that this is the exact chair upon which Queen Juliana sat, as there were several similar specimens in the attic. "But that is part of the heritage. It is about the story. Something becomes heritage, because of the meaning you give it."

CF

www.observantonline.nl

Latest news on

www.observantonline.nl
Become member of
[facebook.com/ObservantUM](https://www.facebook.com/ObservantUM)

Guess who's coming to dinner

“What a luxury, four men cooking for me”

*
Esther Versluis

41

professor of European Regulatory Governance and programme director of European Studies, married, two children (7 and 9)

*
Bob Wolf

25

second-year research master in Biomedical Sciences, founder and member of Saurus fraternity Viramitas

*
Chris de Haas

25

third-year European Studies, founder and member of Viramitas

*
Felix Dijkstal

22

master in Public Policy and Human Development, founder and member of Viramitas

*
Sjors Vermijs

21

third-year University College Maastricht, member of Viramitas

It takes barely five minutes for the battle for the women's panties to come up in conversation. This weekend – counting from when this dinner took place, in late March – the underpants will be hanging from a pole smeared with grease, soap and oil during NOOC, the grand opening of the rowing season in Tilburg. “All of Vidar [the Tilburg student rowing club –Ed.] will be defending that pole”, the students babble enthusiastically, because the club that manages to get hold of the panties drinks for free for the rest of the evening. Jackets will be ripped to shreds in the time-honoured tradition of *brassen*, beers will fly, and women – especially the lighter ones – will be “catapulted” after the men have surged forward like a battering ram. Yes, the female students are likely to end up in their underwear in the heat of the battle; this is the rule rather than the exception. Anything for the honour of the club, snigger the men of Viramitas. What do the women think of that? asks Professor Esther Versluis, her tone friendly but critical. The girls want it too, the four assure her. “*Brassen* is very friendly, it's not a real fight. You do try to pull people to the ground by their jackets, but if anyone throws a punch they're out immediately. And we're much gentler with the women”, explains Chris de Haas. “So it's not misogynistic?” Versluis asks. “No, really. When a man takes on a woman, he's only allowed to use one arm”, says Bob Wolf. Versluis looks doubtful. It's Wednesday evening and the men from Viramitas, part of the Saurus rowing club – “we're very open, a whole bunch of members of the so called ‘jaarclubs’ can join every year” – are busy with the oven, making different kinds of bruschetta, chicken stuffed with goat's cheese, and a side of broccoli and sweet potato. The men like to cook; there's no “poor pasta” here. “Wine?” Versluis brought a bottle as a gift, and the students pour a glass for her first before serving themselves. They can easily go through

a bottle and a half, or twenty beers, in a single evening. In their own words, though, they are “wimps” compared to the Saurus fraternity Librium. They'll get in a boat now and then – they're members of Saurus after all – but competitive rowing is a bridge too far. They have no interest in training seven days a week and living like shut-ins. “May we call you *je?*” Felix Dijkstal asks politely, referring to the informal term of address in Dutch. Of course, replies Versluis, “otherwise I feel so old.” She herself studied Arts and Culture in Maastricht, part of the third cohort of students. “Why Maastricht?” Dijkstal asks. “I'm from North Holland, a small village called 't Zand with a population of fifteen hundred. The gossip used to drive me nuts and I wanted to get as far away as possible. In my first year I lived in Vroenhoven (Belgium) in a house with fifty other students. There was always some party or another, so I didn't really need to join a student association.” She looks around De Haas' two-room flat on the Grote Gracht. “I never had this kind of luxury as a student.” After her PhD in Utrecht she was asked to return to help set up a new study programme, European Studies. “I was in two minds for a long time. Utrecht is very central and it's a proper city. If I were to come back here it would be for real, so to speak.” It turned out to be a good choice, although she still

has trouble “taking seriously people who speak really *country* Limburgish”. There are murmurs of agreement all round, including from the sole Limburger Wolf, who comes from Venlo. Does Saurus have many international members? Versluis asks. Yes, says Sjors Vermijs, “but if you don't speak Dutch after a year, you fall out the boat.” Versluis has never been rowing; never been to Saurus. She is promptly invited, together with her husband and children, to take part in a rowing clinic.

By this point the bruschetta has been polished off and the chicken and vegetables arrive on the table. Versluis beams

with pleasure: “What a luxury, four men cooking for me.” She takes a bite and adds, “Nice, guys, well done!”

“So how do you guys start an email to a tutor or course coordinator?” the professor asks. With “Dear”, they shout in unison. “Sometimes followed only by the first name, sometimes with last name too”, De Haas says. Why do you ask, says Wolf, though he has a suspicion. “You'd be surprised how many emails I get that start off with ‘hey.’”

“Anybody want more white, or would you prefer red?” De Haas asks as he fetches the bottle. Versluis would like a drop of red. “Same glass okay?” “Sure, but you'll lose a point for hygiene”,

she laughs. The conversation turns, as it so often does in this series, to the surplus of female students in Maastricht. The professor is surprised – she's never noticed that in European Studies. Does it have something to do with PBL? she asks. It's the study programmes UM has on offer, the students decide. Versluis laughs. “I met my husband here; he was my supervisor during the introduction camp. How wrong can it be?” For the rest of the evening the conversation jumps from one thing to the next; from De Haas' eye operation to Wolf's goldfish (“fat Kevin”) to the live (and terrified) chicken gifted by a student association in Wageningen. De Haas: “It's not normal, giving a live animal as a present.” Agreed, says Versluis, and she takes her chance to return to “that pole and the women.” That's not normal either, surely? The students go on the defensive: the women do it out of their own free will, they say – unlike the chicken. And: “The guys are stripped too.”

Riki Janssen

Nederlandse versie op www.observantonline.nl

FOOD

★★★★★

“Delicious, and much better than what my husband cooks on weekdays, but then he has no time either”

CLEANLINESS

★★★★☆

HOSPITALITY

★★★★★

“The table could have done with a candle”

Scores (up to 5 stars) given by Professor Versluis

Professor Esther Versluis shares a meal with independent fraternity Viramitas, from left to right: Felix Dijkstal, Sjors Vermijs, Esther Versluis, Chris de Haas, Bob Wolf Photo: Loraine Bodewes

Book about MaRBLe

How research became part of a bachelor's programme

*How do you give students the chance to do research during their bachelor's degree? This was the question Maastricht University asked in 2008. The answer: the Maastricht Research-Based Learning programme for Excellence (MaRBLe). If there were initial doubts – should it really be only for excellent students? Will researchers be willing to supervise bachelor's students? – they have since been replaced with enthusiasm. Ellen Bastiaens, Jonathan van Tilburg and Jeroen van Merriënboer have written a book on the programme: *Research-Based Learning: Case Studies from Maastricht University*.*

Illustration: Simone Golob

The MaRBLe subsidy expired in 2014, but for the faculties it was clear: they would take over the funding and the programme would continue. “That’s when I thought, maybe we should do something more with this”, says Ellen Bastiaens, project leader for excellence at EDLAB. “The way we combine problem-based learning here with research-based learning, the fact that students from all faculties can gain long-term research experience – as far as I’m aware that’s unique.” In MaRBLe, students work independently on a research question. At some faculties, such as Psychology and Neuroscience, they write their own research proposal which is then assessed by an ethics committee. Others, like the Faculty of Arts and Social Sciences set up projects in which students can work on a narrower sub-question. The book, intended for readers interested in educational innovation, comprises a general part, which addresses different models of research-based learning, and chapters in which the

respective coordinators explain how MaRBLe is organised in their own faculties. Finally, the authors investigate the effects of MaRBLe. “We could only draw tentative conclusions, as the number of students per year was too small to really do proper research.” The individual experiences of the students, however, were generally positive. “Participating in MaRBLe gave me a big advantage when I was applying for a PhD position, because I had experience with empirical research and had even published an article”, one writes. “It gives students the opportunity to find out whether research is for them”, Bastiaens says. “That’s also useful when it comes to choosing a master’s programme. And those who want to pursue research can already start building up a network. The first batch of MaRBLe graduates have now already finished their PhDs.” Researchers from the faculties also have praise for the programme. “Arie van der Lugt, pro-

gramme coordinator at psychology, said to me: ‘Initially I had to beg supervisors to take part; they were sceptical about whether bachelor’s students really had the knowledge and skills to do independent academic research. Now I keep on getting requests from researchers who have a nice project for someone to work on.’ They’ve realised the students are smart, curious and motivated.” All this praise raises the question whether MaRBLe should be open to all students. Currently, participants are selected on their marks and motivation. This issue was also discussed at the launch of the programme, especially at FASoS. “Pieter Caljé, the coordinator there, played around with what counts as ‘excellence’. Eventually he concluded that students with lower grades did get a bit stuck when it came to doing independent research.” So far it hasn’t proven possible to make the programme interfaculty, as was the intention. “Only

Excellence at UM

MaRBLe is not the only excellence programme at Maastricht University. Another is PREMIUM, in which students work on a question for an external client. “That programme is interfaculty; because it’s extra-curricular you don’t have to take schedules into account, which makes it easier to organise. Students learn to collaborate and deal with the demands and expectations of a client.” The university would like to attract more students to the programme. “We’re thinking about selecting students more on motivation rather than grades.” There is also Honours+, in which students from different disciplines explore a particular theoretical problem: what is authenticity, say, or what are the potential consequences if robots continue to displace employees?

Law and FASoS have managed it; it turned out to be too complicated for the others. In a practical sense, in that the schedules were too different and not all programmes award the same number of study credits. But also in terms of content. You’re dealing with different research methods, and that’s asking too much of students who still have everything to learn.” Bastiaens thinks MaRBLe will be around for a long time. “Though of course we’ll always be looking for ways to improve it. For instance, we now give MaRBLe grants that students can use to cover the costs of a conference or additional lab hours.”

Research-Based Learning: Case Studies from Maastricht University, can be purchased via www.link.springer.com

Dubbel Fout

bestaat uit Bas Jacobs (gitaar, 26, masterstudent geneeskunde), Ben Wijnen (drummer, 27, PhD Health Services Research), Frits van Osch (toetsenist en zang, 26, PhD Complexe Genetica), Hoi Yau Chan (zangeres, 25, research-masterstudent Health Sciences), Maarten Stals (zanger, 22, master Healthcare Policy Innovation and Management), Paul Janssen (bassist, 27, PhD chirurgie)

Dubbel Fout, band van (PhD-)studenten in Finale Clash of the Co

“Zeg even doeï, M

Abba, Robbie Williams, w, Rolling Stones. Zet drie muzikale PhD's en drie masterstudenten van de Health Medicine and Life sciences bij elkaar en het gaat swingen. Zo hard dat ze met hun coverba doorgedrongen (350 bands deden mee, negen haalden de finale) tot de Benelux Finale Clash of the De bussen naar Amsterdam voor de fans zijn al geboekt.

“Ik

ruimte aan de Demertstraat op deze maandagavond. “En ik zing, maar zonder microfoon.” Dat heeft zo zijn reden, grinniken de andere vijf bandleden van Dubbel Fout: niet om aan te horen. Maarten Stals daarentegen, met 22 de jongste van het stel, zingt mét microfoon, maar moet na een eenmalige poging de tamboerijn voortaan thuis laten. Ieder zijn sterke punten. Zo roept gitarist Bas Jacobs op de vraag ‘wie is de baas’ meteen: “Ik.” Niemand sputtert tegen. Komt het door zijn busje waarmee de band het hele land

drum”, zegt Ben Wijnen in hun oefen- door crosst, of gaat het om anciënniteit? Jacobs is samen met Wijnen de “founding father” van Dubbel Fout. “We kennen elkaar van Stennis, de tennisvereniging. Op een feestje, na heel veel bier, besloten we vijf jaar geleden een band te beginnen.” De naam was snel gevonden - een variatie op de tennisterm dubbele fout. Ook naar een zangeres was het niet lang zoeken: Hoi Yau Chan, inmiddels bezig aan een onderzoekmaster. Hoe is dat, als enige vrouw tussen vijf mannen? “Ik geniet er wel van, er is weinig gezeik, of mag ik dat woord niet gebruiken? Het is gezellig en communiceren gaat makkelijk.” Maar ze wordt niet verwend, laat staan dat de heren altijd extreem aardig zijn. Maar “we zijn wel altijd eerlijk”, roepen de mannen in koor. Om vervolgens onderling wat te

mompelen over drummer Ben en zangeres Hoi Yau. Het is ‘aan’ tussen die twee, volgens het stel sinds anderhalf jaar, maar de rest wist het al veel langer. Chan: “Het begon met een nummer van Robbie Williams en Kylie Minogue waarin de zin *I like drummers, baby* in voorkomt. Ik zong dat en dacht: O, dat klopt wel. Toen sloeg de vonk over.”

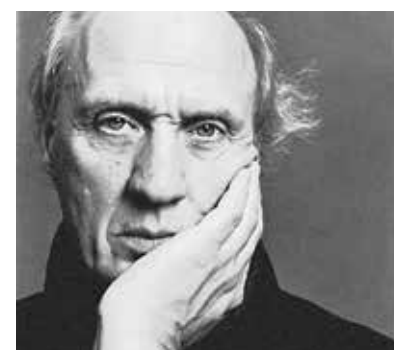
Us leef Vruike

Een Inkomfeest in het Mecc, het ULV (Us leef Vruike, studentenhockeyfeest), de afsluiting van de studentenintroductie/TOP-week in Tilburg, de verjaardag van een tandarts, carnaval of een bedrijfsparty; Dubbel Fout draait er zijn hand niet voor om. Rijk worden ze er niet van (rond de 850 euro per optreden en daarvan

Coverbands

Maarten"

de faculteit
and Dubbel Fout zijn
de Coverbands in Paradiso.

Van links naar rechts Frits van Osch, Hoi Yau Chan, Ben Wijnen, Maarten Stals, Paul Janssen en Bas Jacobs Foto: Joey Roberts

moet ook het geluid en licht worden betaald), en als ze wat verdienen steken ze dat meteen in de band. "We hebben een draadloos In Ear-systeem", klinkt het trots. "We kunnen met elkaar tijdens een optreden praten zonder dat het publiek dat hoort." Heel handig als er een mooie vrouw in de zaal zit die nog niet door alle leden is opgemerkt. Of als zanger Stals iets moet zeggen tegen de zaal: "Zeg even doe, Maarten."

Al zijn ze een beetje aan het minderen en treden ze nog maar 25 tot dertig keer per jaar op, vertelt toetsenist Frits van Osch (en zanger mét microfoon). Hij zat ooit samen met Wijnen in de Saurusband. Nee, geroeid hebben ze nooit, en lid van Saurus waren ze ook niet. "Doordeweeks spelen we niet meer buiten Maastricht, dat lukt

niet met studie en werk, of het zou op Pinkpop moeten zijn."

Hartslag van 150

Drie uur op het podium vullen ze moeiteloos, de lijst aan covers en zelf samengestelde medleys komt tot boven de 150. Zenuwen kenden ze tot voor kort niet, vertelt bassist Paul Janssen. Maar nu zit Wijnen, die bedacht dat ze mee gingen doen aan de Clash of the Coverbands, opeens, nog voor hij iets heeft gedaan, met "een hartslag van 150 achter zijn drumstel", constateert Janssen. Wijnen verdedigt zich: "Ik ben nooit zenuwachtig, maar het idee dat er een jury zit die op je vingers kijkt ..."

Wat als ze straks de finale winnen en twintig optredens in de Benelux krijgen

aangeboden? Ruilen ze dan hun studie en promotietraject in voor een muziecarrière? "Optreden is leuk, maar niemand heeft ambities om er zijn brood mee te gaan verdienen", zegt Wijnen onder instemmend geknik. Als dat al zou kunnen, vullen anderen aan. De concurrentie is groot, er zijn al te veel werkloze muzikanten. Zelfs de winnaars van *Idols* (Chan sneuvelde ooit in de voorronde van *Idols*, maar Stals wil misschien proberen om bij *The Voice* binnen te komen: "Om te kijken hoe ver je komt") komen meestal niet ver. "Een keer naar Pinkpop - de vierde tent is voor coverbands -, Paaspop of Zwarte Cross zou al geweldig zijn."

Angels

Wat allemaal niet betekent dat ze nu

volstrekt anoniem door het Maastrichtse leven gaan. Regelmatig worden ze op straat of binnen de universiteit herkend: "Hé, ben jij niet die zangeres/zanger van Dubbel Fout?" Behalve drummer Wijnen dan, die nooit letterlijk in de spotlights staat. Dat verandert vandaag tijdens het interview. Fotograaf Joey Roberts zet het licht op hem als Dubbel Fout na een stevige medley van Abba, *Angels* van Robbie Williams in zet. Mooi, heel mooi. "En dan ben ik vandaag nog verkouden", reageert Stals op het geklap van het tweekoppige publiek.

Riki Janssen

The Benelux Finale Clash of the Coverbands is op zaterdag 8 juli in Paradiso, Amsterdam

Brieven mogen maximaal 300 woorden bevatten. De redactie behoudt zich het recht voor om brieven in te korten of niet te plaatsen. Brieven zonder vermelding van naam en telefoonnummer worden niet geplaatst.

Louis Boon (1)

Leuk interview met Louis Boon in *Observant* 27 (30 maart 2017). Boon is goed gekarakteriseerd. Toch een correctie. Louis noemt het opzetten van UCM het hoogtepunt van zijn carrière. Hij zegt onder meer: "We zijn een beetje gered door invoering van het bachelor-masterstelsel, als dat niet was gebeurd, weet ik niet of het was gelukt." Dan was het zeker niet gelukt, sterker nog, dan waren wij er niet aan begonnen. De oprichting van het UCM was namelijk een reactie op de onbevredigende invoering van BaMa. Ik was toen rector en vond BaMa een goede gelegenheid om te streven naar meer academisering en interdisciplinariteit van de studierichtingen. Ik streefde daartoe onder meer naar synchronisering van de blokperioden tussen faculteiten (gelukt) en minimaal 20 procent keuzeonderwijs, bij voorkeur bij een andere faculteit (niet gelukt). Uiteindelijk is BaMa vooral een cosmetische bezuinigingsoperatie geworden. Om die reden stelde ik het UCM voor, in navolging van Utrecht. Mijn voorstel was daarbij een *non residential* College, deels als alternatief voor Utrecht, deels ook omdat ik hoopte dat daarmee de College-cultuur zou diffunderen naar andere faculteiten. Als *founding father* stelde ik Louk de la Rive Box voor. Die was destijds directeur van het ECDPM en toe aan een nieuwe uitdaging. Hij had ruime ervaring met Amerikaanse Liberal Arts Colleges. De faculteit cultuur- en maatschappijwetenschappen (nu Fasos) was

tegen, want vond dat zij al veel deden wat ik voorstelde voor het College. Als pleister kregen zij toen European Studies. Toen e.e.a. op gang kwam brak er ruzie uit in de faculteit psychologie en moest Louis aftreden als decaan. Karl Dittrich stelde toen voor om Louis naast Louk te benoemen als *founding father*. Dat ging aanvankelijk best goed. Louk en Louis vulden elkaar inhoudelijk goed aan. Zij zijn nog samen naar de VS gegaan voor oriëntatie. Louis vond echter dat Louk te weinig concreet was en een te grote ambitie had om kunsten in het programma te verwerken. Dat leidde tot ruzie waarop Louk besloot om de eer aan zichzelf te houden. Dat kon ook, want inmiddels was hem het decanaat van ISS in Den Haag aangeboden. Louis heeft toen de kar verder alleen getrokken en dat heeft hij inderdaad uitstekend gedaan.

Arie C. Nieuwenhuijzen Kruseman,
oud-rector UM en emeritushoogleraar Interne
Geneeskunde en Endocrinologie

Boon (2)

Dat Louis Boon in het artikel in *Observant* 27 Harald Merkelbach een meeloper noemt, is wel grappig. Zelf wenste hij uitsluitend meelopers om zich heen. Absolute loyaliteit naar hem toe was noodzakelijk. Afstand of kritiek kon hij niet velen. Zijn loyale meelopers beloofde hij met voorrechten. Zo wilde hij todo's - tijdelijke onderwijsdocenten - een vaste aanstelling als universitair docent geven. Een aantal medewerkers vond dat onrechtvaardig: de meestal door NWO betaalde aio's leverden naast hun onderzoek net zo goed een forse bijdrage aan het onderwijs maar stonden na 4 jaar gewoon op straat. Boon was laaiend en noemde ons, ondertekenaars, matennaaiers! Dat was tekenend voor zijn mentaliteit. Later was hij ook nog als voorzitter van de leescommissie betrokken bij het laten doorgaan van een ondermaatse promotie van een van zijn loyalisten die daardoor alsnog een vaste aanstelling kreeg. Het proefschrift bevatte slechts één hoofdstuk dat "geaccepteerd was door een tijdschrift"; dat artikel is echter nooit verschenen! Dat riekt naar bedrog

en Boon moet daar weet van hebben gehad. Maar ja, loyaliteit moet beloond! Ook dat was tekenend voor zijn mentaliteit. In wetenschap was Boon sowieso niet geïnteresseerd, hij zei me in de begintijd van psychologie - voordat tijdschriften via internet gelezen konden worden - dat hij nooit in de UB kwam, wat had hij daar te zoeken? Hij las uitsluitend boeken die hij meestal kreeg als present-exemplaar ter recensie in *de Volkskrant*. Een bedreven machiavellistisch bestuurder was hij maar geen wetenschapper. Hij prijst de vrijheid die de wetenschappers hebben in hun onderwijs aan het UCM, maar ik herinner me zijn starre opvatting dat wij, medewerkers van de faculteit psychologie, in drie onderwijsperiodes beschikbaar moesten zijn om hetzelfde keuzeonderwijs te geven zodat studenten maximaal konden kiezen; dat dit evident ten koste ging van het onderzoek interesseerde hem niet. Hij gooide direct wrokkig het bijltje erbij neer en liet wijlen Peter Houx de kooltjes uit het vuur halen. Studenten lieten en laten zich misleiden door zijn, vaak ingestudeerde, charismatische optreden maar voor de uitbouw van de faculteit psychologie was hij een ramp. Hij floreerde bij conflicten die hij zo nodig creëerde. Vooral door zijn toedoen ontstond er de bestuurscrisis waardoor hij afgezet werd als decaan en omdat de interim zijn klus niet klaarde vervolgens Gerjo Kok binnengehaald werd waarmee definitief het karakter van de opleiding veranderde: gezondheidsvoorlichting was absoluut niet de uitbouw van de kleine faculteit waarop we stonden te wachten: zo'n toegepaste vorm van sociale psychologie die niets te maken heeft met het idee van een focus op cognitieve en biologische psychologie.

Dat heeft ook het karakter van de FPN definitief veranderd. Alles als consequentie van het optreden van Louis Boon. Ik wens hem veel genoegen met zijn medalje.

Dr. Wijnand Raaijmakers,
gepensioneerd wetenschappelijk medewerker UM

Boon (3)

Geweldig vermakelijk interview met Louis Boon! *Observant* heeft hem echt goed gevat. Kreeg er de slappe lach van en twee alinea's later zat ik weer met gekromde tenen. Complimenten!

Bakir Bulic, Project Manager,
Research Office, Bureau FHML

In the article 'It all started with a box of bananas' in *Observant* 27 the name of Klara Strecker was left out. She co-founded Food Sharing Maastricht with Nicola Bauer and was the one giving the presentation at the Student Idea Competition.

OBSERVANT ZOEKT EEN JUNIOR-JOURNALIST

voor de periode van tien maanden
(21 augustus 2017- 21 juni 2018)

Observant is het onafhankelijke en tweetalige weekblad/website van de Universiteit Maastricht. Het wordt gemaakt door een professionele staf met hulp van freelance-medewerkers en student-medewerkers.

Ter versterking van de redactie zijn wij op zoek naar een **pas afgestudeerde bachelor of master met aantoonbare interesse voor de journalistiek, de universitaire én studentenwereld**. Verder is een goede kennis van zowel de Nederlandse als de Engelse taal (spreken en schrijven) een vereiste, net als doorzettingsvermogen, enthousiasme en zelfstandigheid.

Het gaat om een tijdelijke functie van tien maanden (0,8 fte, schaal 8) waarin een net afgestudeerde de kans krijgt om onder professionele begeleiding zijn journalistieke vaardigheden verder uit te bouwen. Wil je reageren dan kun je tot en met zondag 30 april je brief, cv en enkele proeven van bekwaamheid (hoeven niet gepubliceerd te zijn) sturen naar: povacatures@maastrichtuniversity.nl onder vermelding van het vacaturnummer AT2017.92

Voor meer informatie kun je in week 14 en 15 (3 tot en met 12 april) contact opnemen met Riki Janssen, hoofdredacteur: riki.janssen@maastrichtuniversity.nl of 043-3885384

MAASTRICHT SUMMERSCHOOL 2017/17 TOT 18 AUGUSTUS

JOURNALISTIEK EN EFFECTIEF SCHRIJVEN

Ben je op zoek naar een vlotte pen en goede interviewvaardigheden? Of droom je zelfs van een journalistieke carrière? De Maastricht Summerschool 'Journalistiek en effectief schrijven' is een mooie inleiding. Studenten kunnen er 4 ECTS mee verdienen.

In acht sessies, verspreid over twee weken (maandag t/m donderdag), worden de onderwerpen pers- en nieuwsbericht, interview, reportage, column, wetenschapsjournalistiek en schrijven voor een website uitgebreid behandeld. Deelnemers gaan iedere dag zelf aan de slag met het schrijven van artikelen en krijgen in kleine groepen feedback van professionele journalisten. De cursus is voor iedereen toegankelijk (van binnen én buiten de universiteit, jong en oud). Iedereen start op zijn eigen niveau. Doel is om iedere cursist een paar flinke stappen vooruit te laten zetten op schrijf- en interviewgebied. Dat lukt omdat iedere cursist veel individuele begeleiding krijgt.

Cursustijden:

7 tot 18 augustus 2017, acht sessies verspreid over twee weken, van maandag tot en met donderdag, 9.30-13.00 uur

Plaats:

Redactie Observant
Sint Servaasklooster 32
kamer 2.036

Cursuskosten:

€800

ECTS credits:

4.0

Informatie:

Riki Janssen:
riki.janssen@maastrichtuniversity.nl of 043-3885384

Inschrijven:

www.maastrichtuniversity.nl/about-um/units/maastricht-summer-school

Duurzaamheidsbeleid heeft impuls nodig

“In 2010 liep de UM voorop. Nu niet meer”

De nieuwe afvalbakken, bijna klaar voor gebruik Foto: Joey Roberts

En daar zijn ze dan: grote mannen met grote bakken. De afvalscheiding is begonnen. Waar moeten die drie bakken voor plastic, restafval en papier staan? De mannen kijken op een plattegrond van deze specifieke kantoorruimte. Precies in de hoek die als bestemming is ingetekend, zit iemand achter zijn bureau. En die vindt dat niet leuk. Dan maar ergens tegen een muur. Nog geen tien minuten later - het lijkt wel een militaire operatie - komt een groepje van vier UM-medewerkers de oude prullenbakken weghalen. Ze lopen voor op schema, zegt een van hen. Hoe dat komt? “We hadden op meer tegenstand gerekend, maar de mensen reageren soepel.” Geen gevechten om de prullenbakken dus.

Met de nu in gang gezette afvalscheiding is een belangrijke stap gezet in het duurzaamheidsprogramma van deze universiteit. In 2030 wil de UM klimaatneutraal opereren, zo zegt het jongste Strategisch Programma. En dan gaat het over meer dan afval scheiden en recyclen. Het gaat ook over gasgebruik, elektriciteit, water. Het gaat over zonnepanelen en geïsoleerde muren, en over dubbel glas. Probleem daarbij, zo bleek onlangs tijdens een presentatie voor een commissie van de universiteitsraad, is dat de universiteit veel oude gebouwen bewoont die vaak ook nog eens een monumentale status hebben. Dat betekent, zo zei de vicevoorzitter van het college van bestuur Nick Bos, veel moeizame gesprekken met de gemeente: “Die weigert steeds vergunningen”, bijvoorbeeld voor maatregelen aan het SBE-gebouw, Tongerestraat 53. Het staat bekend om z'n kou in de winter en de hitte in de zomer. In dat gebouw werkt ook U-raadslid Dirk Tempelaar. “We praten al jaren over maatregelen, waarom duurt het allemaal zo lang”, vroeg hij zich af.

UM-duurzaamheidsadviseur Marc Fischer: “Daarom hebben we het maar eens omgedraaid en zijn we met de gemeente gaan praten over wat er wél mogelijk is.”

Of die benadering heel veel oplevert is de vraag. Wat T53 betreft, daar mogen bijvoorbeeld zonnepanelen op het dak worden geplaatst, maar alleen op het dak aan het binnenplaatsje. De tuinkant is taboe, want daar zouden de panelen zichtbaar zijn. (Hetzelfde geldt voor het SSC-gebouw, Bonnefantenstraat 2, waar ook alleen het dak aan de binnenplaats een paar zonnepanelen mocht

hebben. Daar zijn ze geplaatst.)

De komende jaren kunnen ook op andere panden zonnepanelen worden neergezet: het bestuursgebouw op de Minderbroedersberg, de universiteitsbibliotheek en Kapoenstraat 2. Zeker is het allemaal nog niet. Fischer: “We moeten zien of het de moeite waard is, we gaan een kostenbatenanalyse maken.”

In Randwijck is de nieuwe sporthal - bij nieuwbouw is zoiets een stuk eenvoudiger - van zonnepanelen voorzien, maar daar lijkt het bij te blijven. Fischer: “Op de daken van UNS 40, 50 en 60 staan te veel installaties, die op hun beurt weer schaduw opleveren, om daar nog zinvol panelen bij te kunnen plaatsen.”

Tot nu toe is de opbrengst dus gering: waar de UM jaarlijks 19 miljoen kilowatt-uur aan elektriciteit verbruikt, levert de sporthal 155 duizend kWh en het Bonnefantenklooster 17 duizend. Samen een magere 1 procent van het totale UM-verbruik.

Een ding is dan duidelijk: van zonnepanelen moet deze universiteit het niet hebben. Waarvan wel? Van energiebesparing bijvoorbeeld. In het Skillslabgebouw is overal led-verlichting geïnstalleerd, en dat kan op termijn ook in andere panden. Isolatie werkt ook, maar ook daar gelden de restricties van monumentenzorg. Neem weer T53. Dubbel glas mag daar niet van de gemeente, behalve in de ramen van de Jezuïetenvleugel, waar vroeger de bibliotheek was. Muurisolatie? Fischer: “Ook dat is niet gemakkelijk, de muren zijn massief, dat betekent dat er aan de binnenkant een wand tegenaan gebouwd moet worden.”

Verder wordt overwogen om voortaan 's avonds een deel van het gebouw af te sluiten, om zo energie te besparen.

Zonder gas

Toch is het de bedoeling dat de UM over een paar jaar, in 2020, van 1 procent hernieuwbare energie naar 35 procent gaat. Dan gaat het wel om eigen productie, zegt Fischer. Dat kan alleen samen met andere partijen, is nu al de conclusie. Investeren in windenergie via externe partners in Limburg is een optie.

Maar er moet meer gebeuren om de CO₂-voetafdruk te verminderen. Die ligt nu op 16 miljoen ton CO₂ per jaar. Daarom moet onder meer het gasgebruik omlaag. Wanneer verwarmingsketels vervangen worden kan dat, zoals nu al de praktijk is, in de vorm van een aantal kleinere ketels die in 'cascade' geschakeld zijn: dan branden alleen die ketels die op dat moment echt nodig zijn.

De ambitie echter is om het op termijn helemaal zonder gas te doen. Bijvoorbeeld door gebruik te maken van warmtepompen die buitenlucht verwarmen tot minder hoge temperaturen dan de gasinstallaties nu doen. Dat betekent wel dat alle radiatoren aan dit nieuwe systeem moeten worden aangepast: meer en waarschijnlijk grotere radiatoren zijn dan nodig.

Verder is de UM met de gemeente in gesprek over de stadsverwarming die papierfabriek Sappi nu reeds via een buizenstelsel levert aan bijvoorbeeld Mosae Forum en het stadhuis.

Aansluiting van UM-gebouwen daarop kan alleen als er voldoende 'kritische massa' is, zegt Fischer.

Gestegen

Dat er maatregelen nodig zijn blijkt wel uit de statistieken: het verbruik van elektra, water en stookenergie (per student/medewerker dan wel per vierkante meter) is de laatste jaren, ondanks maatregelen, niet gedaald en soms zelfs gestegen. Een verklaring? In ieder geval de nieuwe laboratoria in Randwijck van de universiteitshoogleraren, de instituten Merln en M4I. Fischer: “Daar is veel onderzoekapparatuur die veel energie gebruikt en warmte produceert die weer moet worden gekoeld.”

En levert een 'warmtriendag' iets op? Ja dus. Een graad minder stoken betekent gemiddeld 6 procent minder energiegebruik; afgelopen februari is bij de UM zelfs een besparing van 23,4 procent gehaald ten opzichte van een vergelijkbare vrijdag. Ook het watergebruik zou omlaag moeten. Vorig jaar is dat juist toegenomen. Fischer: “De meeste besparing valt in de toiletgroepen te halen. Maar dat is gecompliceerder dan het lijkt. Neem het doorspoelen van de wc's met een keuzeknop waardoor je meer of minder water gebruikt. In de praktijk leverde dat meer verstoppingen op. Dus die keuzeknop is afgeschaft. En wat betreft de waterkranen, we voeren nu discussies met de technische mensen van de Facilitaire Dienst over doorstroombegrenzers op de kranen.”

Veel hangt ook af van het gedrag van de medewerkers en studenten, zegt Fischer. Sociaalpsycholoog prof. Gerjo Kok gaat daar onderzoek naar doen. Fischer: “Het is een dilemma. Als je, om elektriciteit te besparen, bewegingssensoren ophangt die het licht regelen, verander je niets aan het gedrag van mensen. En dat zou juist wel moeten.”

Een belangrijk deel van de CO₂ voetafdruk komt door vliegelingen: 11 procent. Fischer: “In de praktijk is dat meer, dit zijn alleen de reizen die via door de UM geregelde reisbureaus gaan, ik vermoed dat het eerder 15 tot 20 procent is.”

Maar een centraal UM-beleid om vliegen tegen te gaan of te compenseren, is er niet, zegt hij. Fischer: “Alles overziend heeft het duurzaamheidsbeleid echt weer een impuls nodig.”

Hoe doet de UM het verhoudingsgewijs in Nederland? Niet al te best, meldde een door de UM ingehuurd duurzaamheidsadviseur, Fennet van de Wetering, in de U-raadscommissie. In 2010 liep de UM nog voorop met een Green Office, maar op dat punt is ze alweer ingehaald. In datzelfde jaar won de UM ook de eerste plaats in de *Sustainable Bul*, een door studenten opgestelde ranglijst van universiteiten en hogescholen. Maar in 2016 komt de UM niet eens meer voor in de top 15 daarvan, liet Van de Wetering weten. Zij onderscheidt drie rollen op het gebied van duurzaamheid: de *defender*, die netjes wet- en regelgeving volgt; de *follower*, die echt bezig is met duurzaamheid zoals de UM nu in het Strategisch Plan, en de *leader*. Die laatste loopt echt voorop, verzint nieuwe dingen. “In 2010 was de UM een *leader*”, zei Van de Wetering. Maar nu niet meer. “Afvalscheiding, dat is wel het minste wat je kunt doen, dat is een *defender*-ding”, klonk het. Uit haar rondgang door de UM concludeerde ze dat de studenten willen dat de UM weer een *leader* wordt: “Dan moet je dus kiezen op welk gebied, want je kunt niet alles.” Collegelid Nick Bos was zeer geïnteresseerd, maar ook bezorgd: “Wat betekent dit? Ik bedoel: wat kost het?”

Wordt vervolgd dus.

film: Monk

Gezocht: een nieuwe clichémeter

Still uit *Monk*

Het verhaal: De dertienjarige Monk (Teun Stokkel) groeit op in een kleurrijk, maar disfunctioneel gezin. Zijn zwijgzame vader Fabian (Sam Louwyck) heeft zich voor een kunstproject in de bezemkast opgesloten, zijn Spaanse moeder Maria (Marina Gatell) balanceert op de rand van de histerie, zijn puberende zus Joni (Olivia Lonsdale) zoekt haar heil in drank en drugs. Als het gezin onverwacht moet afreizen naar Spanje omdat Maria's broer ernstig ziek is, worden de gezinsleden gedwongen om zich weer als een gezin te gedragen.

Een puik Nederlands filmdebuut, want:
- De fijnste vertolkingen komen voor rekening van de jongste castleden: Olivia Lonsdale – nu

nog vooral bekend als het meisje uit de clip van 'Drank & Drugs' van Lil' Kleine en Ronnie Flex – en de piepjonge Teun Stokkel. In de openingsscène zien we hem bij de huisarts omdat hij vermoedt de ziekte van Lyme te hebben. De hypochondrie van de jonge Monk is een uiting van zijn eenzaamheid en een consequentie van de onveilige thuissituatie. Stokkel vertolkt dat prachtig.

Little miss sunshine, maar dan zonder de vaart, de energie en de humor, want:
- Debuterend filmmaker Ties Schenk sluit aan in de lange rij van filmmakers die het Nederlands Filmfonds vooral als een soort reisbureau beschouwen waarmee ze een tripje naar het

buitenland kunnen bekostigen. De reislust van Nederlandse filmmakers is indrukwekkend; de resulterende films zijn dat niet.

- Mijn net uit de verpakking gehaalde, gloednieuwe clichémeter sloeg halverwege *Monk* al op tilt. De formule van een disfunctioneel gezin dat tijdens een roadmovie weer naar elkaar toe groeit, is sowieso al tot op de draad versleten, en het helpt niet dat Schenk onderweg louter clichés opduikt. In Frankrijk wordt er gekampeerd bij de boer, in Spanje volgt een streepje flamenco. Natuurlijk, Nederland is een erg klein land als je een roadmovie wil maken, maar waarom blijven onze filmmakers niet gewoon thuis? Is er nou werkelijk niemand die een schrijvende film kan maken uit die Groningse

gasbel? Uit de spanningen in wijken waar PVV- en Denkstemmers samenwonen? Over de menselijke gevolgen van de Participatiewet?

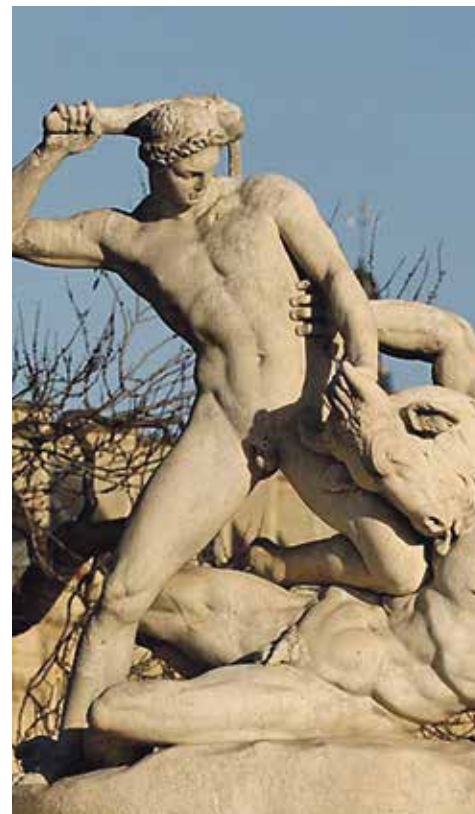
Het salomonsoordeel: Over het gebrek aan succes van de 'artistieke film' wordt binnen de Nederlandse filmindustrie al jarenlang vergaderd, geëvalueerd en gedebatteerd, maar de reden waarom Nederlandse artistieke films genegeerd worden in het internationale festivalcircuit is tamelijk eenvoudig: ze zijn gewoon niet bijzonder genoeg.

Mark Vluggen
Mark Vluggen is senior docent bij SBE en hoofdredacteur bij Lumière

Theseus: hoogmoed doet hem de das om

Met Griekse helden loopt het zelden goed af. Ze doen wel hun best, maar altijd ligt hoogmoed (*hybris*) op de loer. Dat is ook het geval bij de mythische Atheense wetgever Theseus. Op het moment dat hij als frisse jongeling aan de slag gaat, lijkt er nog niets aan de hand. In zijn eentje veegt hij opgewekt een hele landstreek schoon van uiteenlopend gespuis. Griezels krijgen van hem een koekje van eigen deeg. Zo helpt hij een maniakale knuppelaar, Periphetes geheten, met een flinke klap van diens eigen wapenstok naar de andere wereld. Ook slechterik Procrustes gaat eraan. Die laatste ronde een kwaadaardige Airbnb. Hij legde reizigers te slapen in slecht passende bedden. 's Nachts bewerkte de gestoorde onverlaat zijn gasten net zo lang tot ze precies in de hun toegemeten slaapplekken pasten: wie klein was werd opgerekt, wie lang was ingekort. Over standaardisering gesproken! Theseus keert uiteraard de rollen om en 'normaliseert' Procrustes zelf met een bijl tot hij in een van zijn eigen bedden past. Zijn beroemdste daad is het elimineren van de Minotaurus. Dit lugubere schepsel, half mens half stier, is een bekend symbool van onverloste driftmatigheid. Volgens de mythe was de Minotaurus een product van genetische manipulatie. De koningin van Kreta was verliefd

geworden op een stier en had de archetypische ingenieur Daedalus een toestel laten vervaardigen waardoor zij zich door het beest kon laten bespringen. De liefdesbaby werd opgesloten in een labyrint. Daar leefde hij van vers vlees in de vorm van jonge mensen die de stad Athene moest aanleveren. Om aan de mensenoffers een einde te maken gaat Theseus mee naar Kreta. De Minotaurus is een geduchte tegenstander, maar Theseus is ook niet mals en met hulp van koningsdochter Ariadne slaagt hij erin het monster te doden. Kort daarna wordt hij koning van Athene. Meteen slaat de zelfoverschatting toe. Gedreven door een obsessief maakbaarheidsideaal wil Theseus van geen grenzen meer weten. De politieke hervormingen die hij doorvoert, zijn onbesuisd en leiden tot verzet. Zijn toenemende krankzinnigheid wordt ook zichtbaar in zijn relaties. Zijn vriendin Ariadne had hij al zomaar ergens op een eiland achtergelaten. Een affaire met een man-onvriendelijke Amazonenkoningin heeft een gewelddadige afloop. Vervolgens huwt hij Phaedra, een halfzuster van de Minotaurus en al net zo onbeheerst libidineus als haar wanstaltige broer. Als dat huwelijk mislukt is, wil hij zich vergrijpen aan de pas twaalfjarige Helena, maar haar broers weten dat te voorko-

Theseus in gevecht met Minotaurus

men. Tenslotte daalt hij af in de onderwereld om Persephone te ontvoeren, een godin dus. Vooral dat laatste plan is volstrekt megalomaan en buiten iedere proportie. Van besturen komt allang niets meer en de Atheners willen van hem af. Hij wordt van een rots gekieperd. Hoogmoed doet hem de das om.

Foto: archief

Marietje Kardaun
Marietje Kardaun is wetenschappelijk medewerker bij FASoS. Zij vervangt de komende weken Hans Philipsen die vanwege persoonlijke omstandigheden tijdelijk afwezig is.

colofon

Redactieadres

St. Servaasklooster 32

Postbus 616

6200 MD Maastricht

(volg routebordjes)

T 043 - 38 85 390

E observant@maastrichtuniversity.nl

W www.observantonline.nl

Stichtingsbestuur

Arie Nieuwenhuijzen Kruseman (vz), Sandra

Daas, Catharien Kerkman, Bettina Geiling,

Christoph Rausch

Redactieraad

Harald Merckelbach (vz), Piet Eichholtz, Birsen

Erdogan, Silvia Evers, Stephanie Meeuwissen,

Ralph Stassar, Loes Visser, George Vogelaar

Redactie

Riki Janssen

(hoofdredacteur) 043 - 38 85 384

Wammes Bos 043 - 38 85 383

Wendy Degens 043 - 38 85 382

Cleo Freriks 043 - 38 85 386

Maurice Timmermans 043 - 38 85 381

Redactie-assistent

Marion Janssens 043 - 38 85 390

Aan dit nummer werkten verder mee:

Asena Baykal, Albert Bergbroeder, Cato Boe-

schoten, Ingrid Candel, Ype Driessen, Marietje

Kardaun, Mark Vluggen

Fotografie

Lorraine Bodewes, Joey Roberts

Illustraties/Opmaak/Basisontwerp

Simone Golob, www.sgiv.nl

Vertalingen

o.a. door B. Wall & P. Nekeman, Alison Edwards

Druk

Janssen/Pers Gennep

Mededelingen

Voor het inleveren van mededelingen zie

www.observantonline.nl/Mededelingen

of www.observantonline.nl/English/

Announcements

Advertenties

Voor regionale en interne adverteerders:

Marion Janssens, 043 - 38 85 390,

marion.janssens@maastrichtuniversity.nl

Voor overige adverteerders:

Bureau Van Vliet, 023 - 57 14 745,

m.dewit@bureauvanvliet.com

Internet: www.bureauvanvliet.com

(Voor Paartjes zie info bij Paartjes)

Abonnementen

Observant wordt gratis verspreid op de

universiteit en op diverse locaties in Maastricht.

Belangstellenden kunnen Observant

thuisgestuurd krijgen voor € 37,00 per

academisch jaar.

HOP

Observant is aangesloten bij het

Hoger Onderwijs Persbureau

© Stichting Observant

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande

schriftelijke toestemming van de hoofdredacteur

geheel of gedeeltelijk worden overgenomen

Voor hetzelfde geld staan de
paartjes iedere week
ook op internet:

www.observantonline.nl

paartjes

ARE YOU UP TO THE CHALLENGE?
JOIN UNICEF STUDENTTEAM AND
LIVE BELOW THE POVERTY LINE
FOR THE EAST AFRICA FAMINE
APPEAL. FIND US ONLINE FOR
MORE INFO.

TK: gerenoveerde halve
carréboerderij(275m²), ommuurde
tuin (1100m²) te Oud-Urmond: oa
4slpk,2bk,grote study,kantoorruimte
apart,wijkelder. T.0653482861

Te Koop ruim dubbel woonhuis (5 en
2 slk) unieke locatie, perc.3125m² aan
bosrand bij Lanaken (BE). 485000eur.
IDEALE KANGOEROEWONING!
www.orange-immo.be

ARE YOU UP TO THE CHALLENGE?
JOIN UNICEF STUDENTTEAM AND
LIVE BELOW THE POVERTY LINE
FOR THE EAST AFRICA FAMINE
APPEAL. FIND US ONLINE FOR
MORE INFO.

Paartjes

Per letter, leesteken of spatie een apart hokje gebruiken. Regels volschrijven tot het einde.

Voor langere teksten geldt het advertentietarief. Inleveren bij de redactie kan maandag

tot en met donderdag van 09.00 tot 17.00 uur / contant betalen. Bezoekadres: loop

de Minderbroedersberg omhoog, vóór de ingang van nummer 4 rechts af en loop het

appartementencomplex (rode baksteen) binnen. Volg de bordjes naar de 2e verdieping.

Digitaal inleveren kan ook, zie www.observantonline.nl Vóór dinsdag 16.00 uur ingeleverde

Paartjes verschijnen de donderdag daarop in de krant. De redactie is niet verantwoordelijk

voor de inhoud van de Paartjes en behoudt zich het recht voor om zonder opgave van reden

Paartjes te weigeren.

_____	€ 3,00
_____	€ 4,00
_____	€ 5,00
_____	€ 6,00
_____	€ 7,00
_____	€ 8,00

Reis jij regelmatig in de spits met het OV?

Kom in beweging en spaar voor cadeaus tot €90!

Zuid-Limburg inBeweging daagt studenten die regelmatig met het OV in de spits reizen uit om vaker de fiets te pakken. Individueel én samen!

Zo doe je mee!

- 1 Download de app **TimesUpp** via Google Play of de Appstore
- 2 Stel jouw thuislocatie en onderwijsinstelling in
- 3 Meld je aan via 'Ik doe mee'

Dus stap op en fiets in 6 maanden tot €90 aan cadeaus bij elkaar!

zuid-limburg in beweging

Powered by samen houden we **maastricht bereikbaar.nl**

MOND
SPRAAK
ARM
BEROERTE
ALARM
BEL 112

Scheve mond?

Verwarde spraak?

Lamme arm?

Herkennt u één van deze signalen? Sla direct alarm. Bel 112 om hersenbeschadiging te voorkomen.

hartstichting.nl

De mededelingen van de universiteit, faculteiten, servicecentra en studentenorganisaties zijn te vinden op www.observantonline.nl

The announcements of the university, faculties, service centres and student organisations can be found on www.observantonline.nl

agenda academische zittingen Aula Minderbroederberg 4-6

06-04, 12.00 uur: dhr.drs. Daniele Marcelli	20-04, 16.00 uur: dhr. Michael P.É. Clerx
06-04, 14.00 uur: dhr. Honglin Chen, MSc.	21-04, 10.00 uur: mw. Desiree J.M.A. Beaujean, MSc.
12-04, 10.00 uur: dhr.drs. Patrick A.E. Domen	21-04, 12.00 uur: mw. J(Annemarië) H.M. Driessen, MSc.
12-04, 12.00 uur: dhr.drs. Dirk A.A.M. Schellings	21-04, 14.00 uur: mw.drs. Marlou P.M. Adriaanse
12-04, 14.00 uur: mw. I.M. (Geor) Bakker, MSc.	21-04, 16.00 uur: Afscheidscollege Prof.dr. Grat van den Heuvel
12-04, 16.00 uur: mw. Ramona Backhaus, MSc.	26-04, 12.00 uur: mw. Janske Reiling, MSc.
13-04, 12.00 uur: dhr. Bastiaan Boh, MSc.	26-04, 14.00 uur: mw. Marie S. Schleper, MSc.
13-04, 14.00 uur: mw.drs. Wilma A. Boevink	26-04, 16.00 uur: dhr. Andrej Auersperger Matić, LL.M.
13-04, 16.00 uur: dhr.drs. Martin W.F. van Leen	
19-04, 12.00 uur: dhr. Rio Putra Juni, MSc.	
19-04, 14.00 uur: dhr. Florian A. Heine, MSc.	
20-04, 12.00 uur: mw.drs. Shanly Cesillia Seferina	

Interne vacatures

- **Researcher** for the "OpenRiskNet" project, FHML, 38 hours
Vacancy number: AT2017.20
- **Full Professor**, SBE, 38 hours
Vacancy number: AT2017.86
- **Promovendus** Online keuzehulp Stoppen met Roken - CAPHRI/Gezondheidsbevordering, FHML, 36-40 uur
Vacaturenummer: AT2017.87
- **Afdelingshoofd HR Randwyck**/HR adviseur, MUO/HRM, 38 uur
Vacaturenummer: AT2017.88
- **Officer digital scholarly communication and publishing**, UB, 38 uur
Vacaturenummer: AT2017.89
- **Specialist scientific information** for Psychology, Health, Medicine and Life Sciences, UB, 22.8-30.4 uur
Vacaturenummer: AT2017.90
- **Postdoc** NUTRIM/Obesity, diabetes and cardiovascular health, FHML, 38 hours
Vacancy number: AT2017.91
- **Junior Journalist** bij Observant, MUO, 30.4 uur
Vacaturenummer: AT2017.92
- **PhD Student** NUTRIM 'Obesity, diabetes and cardiovascular health', FHML, 38 hours
Vacancy number: AT2017.93
- **Functioneel Beheerder Documentmanagementsystemen**, Finance, 38 uur
Vacaturenummer: AT2017.94
- **Medewerker Studentenzaken** bij het Onderwijsinstituut FHML, 24 uur
Vacaturenummer: AT2017.95

Voor uitgebreide informatie, raadpleeg de website www.maastrichtuniversity.nl. Klik op de link "Werken bij de UM" en vervolgens op "Vacatures". Schriftelijke sollicitaties o.v.v. vacaturenummer op brief en envelop (of elektronisch solliciteren via de vacaturewebsite) binnen 10 kalenderdagen richten aan de afdeling HRM van de betreffende faculteit of beheerseenheid (Postbus 616, 6200 MD Maastricht).

www.maastrichtuniversity.nl

Eerstejaars

“Ik heb een suggestie voor je column,” schreef een vriend. Verbaasd keek ik naar mijn scherm. Hij weet dat ik wel eens vastzit met schrijven; ik heb hem al vaker om een leuke anekdote gevraagd. Slechts voor inspiratie natuurlijk, gewoon een verhaaltje dat ik op de een of andere manier kan omtoveren in een persoonlijke column. Normaal gesproken heeft hij niks om te delen, of ziet hij mijn vraag als een uitnodiging om flauwe grappen te vertellen. Vorige week was het nog: “Het eerste waar ik naar op zoek ben in een meisje is intelligentie. Als ze dat niet heeft, is ze van mij!” Maar nu had hij dus echt bruikbaar materiaal: ik moest maar eens schrijven over het *freshman effect*.

Het *freshman effect*, of in het Nederlands: het eerstejaars-effect, stond voor onze gedeelde frustratie over eerstejaars studenten die doen alsof ze de allerbelangrijkste individuen van de universiteit zijn. Het lijkt een soort overlevingsmechanisme: wanneer je een nieuw gebied betreedt, kun je beter maar meteen doen alsof je de baas bent. Ze zijn luid en aanwezig, en hangen langer rond op de universiteit dan de schoonmakers met avonddienst. Iedereen is hun ‘vriend’ en de gesprekken gaan over weekendavonturen en over hoe zeer ze zich al thuis voelen na twee weken studeren. Het *freshman effect* verdwijnt altijd weer na een tijdje, maar het lijkt bijna onderdeel van het curriculum.

Ik vraag me af of het psychologisch te duiden is, die tijdelijke boost van zelfvertrouwen. Onzekerheid of schaamte is er niet bij, lijkt het. Zo riep een meisje tijdens de laatste introductieweek of iemand cocaine met haar wilde gebruiken. Casual. Op de binnenplaats. Ik wilde vroeger ook wel eens hoog inzetten, maar dit was toch wel een niveautje boven mij. Zo dacht ik in de brugklas dat ik best verkering kon krijgen met die oudere, mysterieuze *badboy* waar iedereen verliefd op was. Als ik geweten had dat ik zijn vorige vriendinnetje en haar hele heksenkliek achter me aan zou krijgen, dan had ik wel drie keer nagedacht voor ik zwijmelend zijn roversverhalen aanhoorde over peuken stelen en blowen in het fietsenhok.

Klagen over eerstejaars die door indruk te maken hun plekje willen vinden heeft eigenlijk ook weinig zin, want ieder van ons studentjes heeft ooit het leven van de ouderejaars flink zuur gemaakt met dat misplaatste zelfvertrouwen. Misschien is het gewoon wel onderdeel van ons bestaan, of zoals the Lion King het zo mooi verwoordde: *it's the circle of life*.

Cato Boeschoten

3HOOG

Door Ype Driessen

René

Jurre

Merel

Harrie

Verward gedrag

Geloof het of niet maar de criminaliteit in Maastricht is gedaald. Dat maakte de gemeente deze week bekend. Het komt, zeggen ze, door een integrale aanpak. Natuurlijk, dacht ik, een integrale aanpak is altijd goed. Bij alles. Als ik mijn Toyota een wasbeurt geef spuit ik zowel de boven- als de onderkant helemaal integraal nat en dan laat ik ook mevr. B nog het interieur opkuisen. Of beter: ik verzoek haar vriendelijk de handen uit de mouwen te steken. Als dat niet integraal is, weet ik het niet meer. Maar wat lees ik verder? Hoe integraal de gemeente er ook bovenop zit, de jeugdoverlast en de overlast door personen met verward gedrag zijn het afgelopen jaar juist toegenomen! Is het raar dat ik hierbij meteen aan de universiteit denk? Die door deze twee categorieën immers integraal wordt afgedekt? We beginnen met de jeugd. Waaronder: de student. De tijd dat studenten nog nette mensen waren die weleens iets balorigs deden, ligt ver achter ons. Tegenwoordig noemt trouwens jan en alleman zich maar student, als we niet uitkijken studeer je binnenkort zelfs bij de kleuterschool al af; o nee, de kleuterschool bestaat niet meer maar u snapt waar ik heen wil. En de echte student van tegenwoordig, het type dat door onze UM-gebouwen sjokt, is niet alleen het idealistische klimaatbewuste geitenwollen sokje maar ook de calculerende boef die zijn docenten bedreigt voor een hoger cijfer en die 's avonds laat graag een vervoermiddelje scoort uit de fietsenstalling waar hij toevallig tegenaan loopt. Of er een kinderzitje op zit of niet, als het maar twee wielen en een stuur heeft. En een kraakbaar slot. Verder hoor ik van collega's die in de binnenstad wonen dat ze om de haverklap groepsgewijs antropomorfe figuren tegenkomen die in exotische talen de goegemeente uit z'n slaap brullen.

Dat noem ik nog eens overlast, wat zeg ik: integrale overlast! Of neem het getetter en hiphopboek uit hun huizen: de gemeente zet daar nu patrouillerende diknekken op, zag ik vorige week in dit prachtblad, maar of dat integraal genoeg is? Want naast het studentikoze jeugdoverlastprobleem zijn er de ‘personen met verward gedrag’. Dan hebben we het dus over volwassenen. Ik, beste mensen, kom die dagelijks tegen. Hier op de Berg, ik mag het eigenlijk niet zeggen dus ik zal de collegae niet herkenbaar portretteren, maar zeker als ik op faculteitsbezoek ga. Dat doe ik regelmatig, even met de poten in de modder staan, even de loopgraafgeur opsnuiven als ik langs een onderwijsgroepje loop, of een college waar een zwetende docent iets onbegrijpelijks staat te verkopen. Naderhand kom ik zo'n man dan weer bij de uitgang van het gebouw tegen. Daar zoekt hij dan al mompelend met een schooltas onder de arm of een linnen rugzakje over de schouder zijn weg door de menigte van portiekrokers. En ook dat soort kijkt verward, of op zijn minst glazig uit de ogen. Ik hoef slechts een klein beetje te overdrijven

als ik constateer dat onze uni misschien wel de ideale biotoop is voor de verwarde persoon. Je krijgt ervoor betaald en je valt er niet op. Maar wacht, de gemeente wil er iets aan doen. Ik citeer maar even integraal: “Op dit moment is een plan hiervoor in ontwikkeling. Ook wordt op provinciaal niveau gewerkt aan een gecoördineerde aanpak, waarbij de initiatieven van Noord-, Midden- en Zuid-Limburg aan elkaar gekoppeld worden, zodat gezamenlijk als verdiepingsregio een aantal regio-overstijgende zaken verder ontwikkeld worden.” Die laatste zin moet u even tot u door laten dringen: *Zodat gezamenlijk als verdiepingsregio een aantal regio-overstijgende zaken verder ontwikkeld worden.* Let wel, het gaat hier om beleid dat ‘personen met verward gedrag’ in toom moet houden. Voor de personen met verwarde taal wordt later een integrale aanpak bedacht.

Albert Bergbroeder

Twitter: @a_bergbroeder